

השבת

זהב וכסף ונחשת ... (שמות כה, ג)

וזה בחינת מלאכת המשכן שנצטוו אחר מעשה העגל, כי המשכן הוא בחינת הקדושה הגבוהה, בחינת איה שזוכין למצוא על-ידי הבקשה והחיפוש שמחפשי ומבקשי בעת שרוחקין מן הקדושה והולכין נע ונד ומטולטל. כי המשכן לא היה לו קביעות מקום ואז היתה כביכול בחינת הקדושה מטולטלת ולא נודע איה מקום כבודו, רק במקום אשר ישכן שם הענן שם יחנו בני ישראל. ויש אשר יהיה שם הענן וכו', כי אלמלא לא חטאו ישראל היו נכנסין לארץ-ישראל מיד, ששם עיקר קביעות מקום קדושתו ושם עיקר התגלות כבודו יתברך, כי שם כל העשרה קדושות שהם בחינת עשרה מאמרות שבהם ברא העולם בשביל כבודו יתברך, אך על-ידי שחטאו [בני-ישראל] בעגל שהוא עבודה זרה, שהוא מקומות המטונפים, ונפלו מאוד ונתרחקו מכבודו יתברך מאוד, על-כן היה תיקונם על-ידי בחינת הני"ל, על-ידי בחינת איה כני"ל, שעל-ידי זה מחיין את עצמן אפילו אם נופלין לעבודה זרה, שהוא מקומות המטונפים כני"ל.

וזה בחינת מלאכת המשכן שצוה ה' יתברך, שיבנו משכן מכסף וזהב ונחושת ושאר חפצים של חול, אשר על-ידי רבוי הכסף והזהב עשו את העגל, כמו שכתוב: **וְדִי זָהָב**, כמו שפירש רש"י שם. וצוה עליהם ה' יתברך שבמה שקלקלו בו יתקנו ושיחפשו ויבקשו הקדושה שם דייקא, וכל איש יבקש ויחפש אם נמצאו אצלו כסף וזהב וכו' ויביאו אותו למלאכת המשכן, ועל-ידי זה דייקא בנו את המשכן שהלך עמהם ממקום למקום. ובכל מקום שעמד שם, קנה קדושה גבוהה שם, והיו נוהגים שם כל הדינים הנוהגים בבית-המקדש. וזר היה אסור לכנס למקום שעמד שם המשכן וכל הדינים. ואחר-כך, כשפרקו את המשכן משם היו מותרים כל הזרים ואפילו טמאים לכנס לשם, כי זאת הקדושה הוא בבחינת **איה** - בחינת **איה מקום כבודו** - כי הוא קדושה גבוהה ונעלמת מאוד עד שאי אפשר לידע מקומו איה, רק במקום שזוכין למצוא כפי הבקשה והחיפוש, שם זוכין שיתגלה קדושתו. ועל-כן לא היה להמשכן מקום קבוע, כי הוא בבחינת **איה מקום כבודו** כני"ל. ועל-כן נבנה המשכן מכסף וזהב ושאר חפצים שהם עסקי חול וכני"ל. ועל-כן ל"ט מלאכות שבהם כלולים כל המשא ומתן והעסקים, ממשכן גמריני, כי קדושת המשכן הוא בחינת הקדושה הגבוהה שהיא בחינת איה, שזאת הקדושה נעלמת במשא ומתן ול"ט מלאכות בכסף וזהב ושאר חפצים כני"ל. (לקוטי הלכות - הלכות גביות חוב מהיתומים - הלכה ג - אות ז)

ועשו לי מקדש ... (שמות כה, ח)

וזה בחינת המשכן שהקים משה במדבר. כי עיקר התיקון הוא בבית-המקדש ששם עיקר המקום הקדוש המסוגל לזה לגלות מלכותו לכל באי עולם, ובשביל זה נתאוה משה כל כך לבוא לארץ-ישראל וכו' כידוע. ואם לא היו מקלקלים בחטא העגל ומרגלים, היו מוכנים לכנוס לארץ-ישראל ולבנות הבית-המקדש תכף, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אבל מחמת רבוי קלקולם נתעכבו. אבל ה' יתברך חמל עליהם וצוה להם לבנות המשכן במדבר שנבנה בקדושה כזאת שיוכלו להמשיך קדושת הבית-המקדש גם במדבר, להכניע שם בחינת **נחש שרף ועקרב וצמאון** וכו'.

ועיקר קדושת המשכן שהיא בחינת הבית-המקדש, הוא שעל-ידי בניין המשכן וכליו נמשך תיקון כזה שכל מי שיש לו חלק בבניין המשכן על-ידי נדבת לבו הטוב שמסייע בבנינו בגופו ובממונו וברצונו ותשוקתו הטוב, על-ידי זה כל דבר מצוה וקדושה וכל נקודה ונקודה טובה שהוא חוטף מתוך כל הבלבולים והמניעות מתוך תוקף תבערת האש שבזה העולם וכו', הכל יכול להכניס לתוך מקום הקדוש הזה שהוא המשכן בחינת הבית-המקדש שהוא בחינת האהלה מועד, שלשם מתאספין כל ישראל ולשם מתכנסין כל נקודות טובות של כל קדושות ישראל שחוטף כל אחד בכל יום ובכל עת, עד שעל-ידי זה יש כח לכל אחד לשאר על עמדו בקדושת ישראל ולהתחזק בכל פעם לשוב ממחשבות רעות וכו', ולצמצם ההתלהבות שכל זה היא בחינת תיקון התשובה. ואז אפילו אם נעשה עמו כמו שנעשה, שמתגברין עליו בכל פעם כמו

שמתגברין, אף-על-פי-כן מה שחטף טוב מקודם כבר הוא נכנס ונגנו במקום קדוש ונורא מאוד בהמשכן ובית-המקדש, ונצטרף ונכלל זה הטוב עם כל הנקודות של כל ישראל שמתכנסין לשם, שעל-ידי-זה אין כוח לשום סטרא אחרא לקלקל את התיקון הזה שכבר נעשה על-ידי נקודותיו הטובים שנכללו בתוך קדושת כלל ישראל בתוך המשכן שהוא אוצר בית ה' ששם אין שולטין ידי זרים. והכל עולה לה' למקום שעולה, עד שבכוח זה יכול להתחיל בכל פעם כל ימי חייו עד שישוב אל ה', בבחינת **ה' מעון אתה היית לנו בדרך ודור וכו'**, שהוא בחינת המשכן ובית-המקדש, על-ידי-זה **תשב אנוש עד זמא, עד זכוכה של נפש**, שכל אחד יכול לשוב לה' יתברך אפילו בדכדוכה של נפש בגשמיות ורוחניות.

ואפילו עתה בגלותנו הארוך המר, כל חיותנו וקיומנו הוא על-ידי בתי-כנסיות ובתי-מדרשות שהם בחינת קדושת המשכן ובית-המקדש - בחינת מקדש מעט - כמו שאמרו רבותינו ז"ל (מגלה כט:). כי זה עיקר סוד בניין המשכן שמשה רבנו ראה עוצם התגברות הבעל-דבר והסטרא-אחרא, שאחר מתן תורה בהתגלות אלוקות כזה קלקלו כל כך, על-כן עשה תיקון לדורות על-ידי בניין המשכן במדבר שבזה המשיך תיקון שאפילו כשיחרב הבית-המקדש שתי פעמים, אף-על-פי-כן יהיה לנו כוח להמשיך קדושת הבית-

המקדש, אפילו בחוץ-לארץ, בארצות צפון במקומות הרחוקים מה' יתברך מאוד, גם שם נוכל להמשיך קדושת הבית-המקדש על-ידי הבתי-כנסיות ובתי-מדרשות שמתכנסין שם ועוסקין בתורה ותפילה וכו'.

כי כל הבתי-כנסיות ובתי-מדרשות שלנו בחוץ-לארץ, הם בבחינת קדושת המשכן שבמדבר. ובשביל זה נקרא **משכן** לשון **המשכנה**, בחינת **משכני** וכו' (שמות רבה לא), היינו שעל-ידי קדושת המשכן שנבנה במדבר ואנו קורין אלו הפרשיות בתורה, על-ידי זה יש לנו כוח להמשיך קדושת הבית-המקדש גם בגלות הזה בחוץ-לארץ כמו שהמשיך משה קדושת הבית-המקדש על-ידי המשכן שבמדבר.

ועל-כן באמת עיקר הכוח לזה הוא על-ידי בחינת משה שהוא בחינת צדיקי אמת שצריכין לבוא אליהם ולהתקשר להקיבוץ שלהם בבתי-מדרשות שבנו על שמם. כי הם בגודל כוחם עוסקים תמיד גם בדורות אלו בבחינת בניין המשכן, כמו שמבואר בהתורה אזמרה וכו' (לקוטי מוהר"ן א - סימן רפב), שכל צדיק אמתי בונה בחינת משכן וכו' עיין שם. ושם יכול כל אחד לגנוז כל נקודה ונקודה טובה שלו להכניסה לתוך השותפות הקדוש של כלל הקבוץ הקדוש, שעל-ידי זה לא יוכלו לחטפה ולקלקלה שום מחבל והסטרא אחרא חס ושלום, בבחינת (ירמיה ל, כא) **מי זה ערב את לבו לגשת אלי** וכו', דהיינו בבתי-מדרשות שהם בחינת המשכן ובית-המקדש ששם ה' יתברך... (לקוטי הלכות - הלכות מנחה - הלכה ז - אותיות יא יב)

ואת המשכן תעשה... (שמות כה, א)

אם היו זוכין לאמונה שלמה בה' יתברך, היינו להאמין שהכל מתנהג רק ברצונו יתברך לבד, אזי לא היו צריכין לעשות שום מלאכה ועסק, רק מלאכתו היה נעשית על-ידי אחרים, כמו שיהיה לעתיד, כמו שכתוב: **ועמדו זרים ורעו צאנכם** וכו'. נמצא, שכל יגיעת העסקים והמשא-ומתן נמשך רק מבחינת פגם אמונת הרצון, ומזה נמשכין כל ההכחות והכפירות והשנויים במשא-ומתן, שהכל נמשך רק מפגם אמונה, כי אם היה מאמין בשלמות שהכל מתנהג רק ברצונו יתברך לבד, בוודאי היה עושה המשא-ומתן שלו באמונה שלמה ולא היה משנה בדבורו. ועל-כן באמת צריכין התגברות גדול להנצל מכפירות והכחות השכיחים במשא-ומתן, ולהשתדל לעשות משא-ומתן באמונה שלמה, שיהיה הבן הן והלאו לאו. ועיקר העצה לזכות לעשות משא-ומתן באמונה היא להרבות בצדקה, כי על-ידי צדקה ממשכין הארת אמונת הרצון. ובאמת אם היינו כולנו זוכין ליתן צדקה כראוי, כבר היה מתבטל המשא-ומתן לגמרי, ולא היינו צריכין לעשות שום מלאכה ועסק כלל, כי על-ידי התגלות הרצון זוכין לזה שיהיה המלאכה נעשית על-ידי אחרים כני"ל.

אך אפילו כל-זמן שאין זוכין לזה, לבטל המלאכות והמשא-ומתן לגמרי, אף-על-פי-כן זוכין על-כל-פנים על-ידי הצדקה לעשות המשא-ומתן באמונה, ושיאיר בו הארת הרצון, ואז המלאכות והעסקים הם בבחינת מלאכת המשכן. (הלכות ערב - הלכה ג, אותיות יד טו לפי אוצר היראה - ממון ופרנסה, אות קכ).

מכתב

(ספר אבי הנחל - חלק ב - מכתב ט)

לכבוד ... אשר זכה לכנוס בהיכל החכמה והמדע של הנחל נובע שאינו נפסק לדור דור לצנח, להשקות לכל ישראל את מימי חכמתו המטהרים מכל הטומאות, ומעלים הכל מכל הירידות והכפירות לתכלית האמונה בשלמות, ומאיר ומגלה לכל העולם אור הדעת, לדעת ולהכיר את ה' - שזהו עיקר הגאולה השלמה. שמגלה ומאיר עצות עמוקות בתוך עומק החושך של המינות הכפירות ואמונות כוזביות להתקרב לה' יתברך. שמכלה ומבטל הכפירות והמינות ואמונות כוזביות ובונה קומתה של האמונה הקדושה, עד שכל העולם יכירו וידעו כי ה' אלקי ישראל מלך ומנהיג הכל ברצונו.

שיחות

(שיחות מרי ישראל אודס, צייל - ט)

חזקו אלטר מקרמיניציק

אני שמעתי מהזקן שהיה במירון, רב וולטר מקרמיניציק, הוא התקרב בזמן המחלוקת אחרי הבר-מצוה, וכל ימי חייו - העניין שלו היה חצות. הוא היה זקן גדול, במשך שבעים-שמונים שנה הוא עשה שמחות, יש ילדים ויש חתונות, וכל הפנים שלו היה מאיר כמו תינוק, העיניים היה כמו תינוק. וזה פלא, כי מי שקם בחצות לילה, זה עבודה קשה מאוד, והוא היה קם בכל לילה בדיוק בחצות לילה.

אני ספרתי לו מה שעובר עלי, מה שאני סובל בצפת, בטבריה, והוא היה גר במירון, הוא לא ידע אבל הוא שמע מקודם על כל עניין רבינו, היה מעשיות הרבה, היה גיטין וצרות, מה שסבלו אנשי שלומנו. והוא שמע מאנשי שלומנו על רבי ישראל קרדונר, אז רבי ישראל היה עוד צעיר, ואמרו שאם הוא - רבי ישראל - היה בזמן רבי נתן הוא היה גם-כן חידוש. ככה הוא אמר לי פעם אחת רב אלטר מקרמיניציק. ברוך ה' אני זוכר את זה, כן.

רבי ישראל הוא היה גיבור חזק, הוא סבל ענויים כאלה בכל רגע על עבודת ה' מה שאין לנו שום מושג, זה אפשר לזכות רק בכוח רבינו. הוא היה נקי לגמרי מכל התאוות! נאווה זה אצלו כמו חזיר - גאווה, כבוד. הוא ברח מזה, הוא היה אפס ואין! נו, אי אפשר לספר מה שראיתי, זה דברים רוחניים, זה בלי שיעור, בלי סוף. הוא זכה רק על-ידי המסירת נפש שלו.

אוי ווי, אוי ווי, מה שיש לנו, מה שאנחנו יכולים להגיע בכוח רבינו, זה סתום ונעלם מכל העולם הזה. אנחנו צריכים לעשות חשבון, איך היה רבי נתן חי וזכה לעשות 'לקוטי תפלות', 'לקוטי הלכות', הכל בשבילנו. הוא ראה את כולם, כל נפש, והוא הכין לכל אחד מה שהוא צריך. רבינו ורבי נתן! ... (ההמשך יבוא)

סיפור

(השמטות - כח)

בימי מוהר"ת היה אחד מאנשי-שלומנו שהיה ירידיניק, נוסע על הירידין בשביל פרנסה, ואחר שהיה טורח כל היום וכשבא לביתו, היתה אשתו מכבדתו בחרפות וגדופים כראוי, וגם לא היה לו מוכן אכילה כרצונו וכו', והבית היה מפוזר כולו, ופח האשפה מונח באמצע הבית, ולא הכינה שום מאכל, כי היא היתה שלימזליניצע [כנוי לאדם ביש מזל], והיה מלא יסורים מזה, כי היה בדתו, על-כל-פנים אחר טרחה ויגיעה כל היום, שימצא על-כל-פנים בלילה מנוחה בביתו, ולבסוף לא מצא מנוחה, כנייל. וספר צערו לפני מוהר"ת ז"ל, שלא ניחא לו החיים בשביל זה.

ענה מוהר"ת ואמר לו: מי מורה לך לצייר ולתאר לעצמך שכאשר תגיע לביתך תמצא הכל כאשר אתה חפץ: הכל מאיר, חם ונעים, נקי ויפה ומסודר, ואשתך תקבל את פינך בברכת 'ברוך הבא' באהבה וכבוד, ומיד תכין לפניך על השולחן מאכלים טובים וטעימים!! ולאחר מכן כאשר אתה בא לביתך והכל הפוך ממה שחשבת, אזי אתה המום וכוועס!! אתה, תצייר לעצמך את ההפך הגמור, שכאשר תבוא לביתך תמצא הכל חשוך וקר, לא נקי ולא מסודר, פח האשפה מונח באמצע הבית וכו', ואשתך באה למולך והיטב מחרפת ומגדפת אותך, ודבר-מאכל לא תמצא כלל; אם תצייר לעצמך כך, ואז כאשר תבוא לביתך ותתבונן, שבכל זאת זה לא כל-כך גרוע כמו שציירת לעצמך, זה בכל זאת לא כל-כך חשוך ולא כל-כך קר, והמצב בבית הוא לא כל-כך נורא ואיום

כמו שציירת לעצמך, וכן תכין עצמך לכך, שאשתך אינה מכבדת אותך כמו שתארת לעצמך מראש, ואיזה שהוא דבר-מאכל אתה בכל זאת מוצא, חתיכת לחם ומעט מרק וכו' - אזי יהיה לך הרבה יותר קל!! וכן הוה...

עצות

(לקוטי עצות - אמת ואמונה, ו-ז)

- על-ידי שמתפלל בכוח ומכניס כל כוחו באותיות התפילה, על-ידי-זה זוכים לאמונה (לקוטי מוהר"ן, סימן ט).
- אלו בני-אדם המכחישים כל הנסים ואומרים שהכל דרך הטבע, ואם רואים איזה נסים, מכסים הנס עם דרך הטבע, שאומרים שזה דרך הטבעיים, הם פוגמין באמונה מאוד, ופוגמים בתפילה ובארץ-ישראל, והם מאריכים את הגלות (שם).

תפילה

(לקוטי תפילות א - תפילה ט)

... וזכני ברחמיך הרבים שאתפלל בכוונה שלמה כראוי באמת עם כל הכוחות שיש בי, ואזכה להכניס כל כוחי באותיות התפילה עד שיתחדש כל כוחי בתוך התפילה, ואזכה לקבל חיות חדש דקדושה מן התפילה הקדושה אשר משם נמשך כל החיות, כמו שנאמר: **תפלה לאל חיי**. וזכני ברחמיך הרבים לאמונה שלמה באמת.

ואזכה להאמין בנסים הקדושים אשר עשית עמנו מעולם, נסים ונפלאות גדולות, ואשר אתה עושה עמנו בכל דור ודור עד עתה, נסים עילאין ונסים תתאין נסים נגלים ונסים נסתרים. נסים על פי דרך הטבע ונסים שלא על פי דרך הטבע, נסים בכלל ונסים בפרט, לכל אחד ואחד מישראל בכל יום ובכל עת ובכל שעה. בכלם אזכה אני וכל עמך בית ישראל להאמין בהם באמונה שלמה בלי שום דופי ובלבול כלל, חס ושלום.

ותסתום ותסכור פי כל דוברי שקר הרוצים להכניס כפירות בלב ולכסות נסים בתוך דרך הטבע, חס ושלום, **מלא פניהם קלון ויבקשו שמך ה'**, ועזור אותנו ברחמיך הרבים להינצל מהם שלא נאבה ולא נשמע להם כלל, רק תיתן לנו כוח להכניעם ולשברם ולעקורם ולבטל מחשבתם הרעה מן העולם, ולמלשינים אל תהי תקוה, וכל המינים והזדים והאפיקורסים כרגע יאבדו, ותן בלבם שישובו ויתחרטו כולם מדעתם הרעה והנבוכה, וישובו כולם אליך באמת, ויכירו כוח מלכותך. אל אמונה, עזרונו ברחמיך העצומים, שזכה לאמונה שלמה באמת כראוי. וזכנו לבוא לארץ ישראל מקום קדושתנו, מקור האמונה והתפילה והנסים, מקור החיים, מקור התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, מקום קודשנו ותפירתנו, מקום חיינו ואורך ימינו.

רבונו של עולם, אתה ידעת אשר כל אריכות גלותנו זה, הוא רק מחמת פגם חלישות האמונה, אשר בשביל זה גלינו מארצנו, ועדיין לא זכינו לתקן פגם האמונה, ומחמת זה ארץ עלינו הגלות המר הזה עד הנה. על כן חמול על עמך ישראל, כי אין מי יעמוד בעדינו, כי אם שמך הגדול יעמוד לנו, שתיטע ותקבע אמונתך הקדושה בלבנו באמת מעתה ועד עולם. ותסיר עקמימיות שבלבנו, שלא יעלה בלבנו שום עקמימיות ושום קושיא חס ושלום על הנהגותיך. וזכה להאמין תמיד כי צדיק וישר אתה. **כי ישר דבר ה' וכל מעשהו באמונה. כל מצוותיך אמונה שקר רדפוני עזרני**. חננו ועננו וזכנו לאמונה שלמה באמת תמיד, ועל ידי זה נזכה לשוב לארצנו בקרוב, כמו שנאמר: **תבואי תשורי מראש אמנה**. במהרה בימינו, אמן.

השתפלות הנפש

(סימן מה)

לאחד צווה לו רבינו זכרונו לברכה, שיהיה לו התבודדות פעם אחת ביום ופעם אחת בלילה. פעם אחת שאל רבינו זכרונו לברכה לאיש אחד מאנשיו אם הוא רגיל להיות גונח ומתאנח, שקורין קרעכצין, בשעת התבודדות, והשיב לו: הן. שאל אותו עוד אם הוא גונח ומתאנח מעומק הלב. ענה ואמר לו רבינו זכרונו לברכה: כשאני עושה גניחה ואנחה, אם אני אוהז ידי מעל השולחן, בשעת האנחה, אז אי אפשר לי אחר-כך להרים ולטויל את ידי מעל השולחן, וצריך אני להמתין איזה שעה עד שחוזר בי כוחי. פעם אחת אחז רבינו זכרונו לברכה את הרב הצדיק רבי שמואל אייזיק זכורנו לברכה כנגד לבו ואמר לו: בשביל מעט דם כזה (היינו שבחלל הלב) תאבד את העולם הזה והעולם הבא. תרגיל עצמך להתאנח הרבה לפני ה' יתברך, עד שתפטור את הדם הזה ותכניע את הרע שבו, ותזכה לבחינת: **ולבי חלל בקרבי**.

לעילוי נשמת מרת בלרה בת דיאמנטא , ת.נ.צ.ב.ה.